

— Азъ ти вѣрвамъ, — каза Иваница и стисна крепко рѣцетъ му. — А сега — сбогомъ! Ефросина ще ти разправи. Къмъ разсъмване вие ще блѣснете заспалия стотникъ по стълбитъ, ще дигнете тревога въ цѣлата къща, ти ще се изтичашъ долу и ще кажешъ, че съмъ те ограбилъ на сила. Виждашъ, че сме ти вѣрвали, щомъ сме разчитали, че нѣма да изкажешъ Ефросина. Сбогомъ, Теофиле! Благодаря ти за всичко . . .

Князътъ нахлуи шапката до очитъ си и изтича въ приемната. Една малка врата, скрита задъ единъ килимъ, отвеждаше въ нѣкакъвъ тъменъ коридоръ.

— Внимавай — пошъпна Ефросина, — тукъ сж стълбитъ.

Слѣзоха тихо и предпазливо. Следъ това минаха презъ едно предверие, слабо освѣтено отъ блѣсъка на звездитъ, отвориха една желѣзна врата и се намѣриха въ обширната градина, която се простираше задъ двореца.

— Сега стига. Върни се! — каза момъкътъ.

— Не, не, — пошъпна умолително жената и се притисна до рамото му.

Нѣжнитъ ѝ крака съ мѣка догонваха едритъ стѣпки на княза, девствениятъ снѣгъ на градината стигаше почти до колѣнетъ ѝ, почна да се препѣва, трѣпки разтърсваха плещитъ ѝ.

— Стига — каза решително Иваница и се спрѣ.

— Ключътъ у тебе ли е?

— Да.

— Нали разбра? Най-напредъ ще завиешъ въ дѣсно. Като вървишъ все направо, ще спрешъ при първата пресѣчка. Тамъ е площада на Теофанó. При обелиска ще те чака братовчедъ ми Никита. Запомни ли? Той ще те заведе подъ аркадитъ на Мавританския базаръ. Тамъ ще те чака другъ мой сродникъ съ коня. На двамата мѣже ще дадешъ по една кисия перпери. Третата ще ти остане за всѣки случай. Разбра ли? . . .

Тя цѣла треперѣше, зѣбитъ ѝ тракаха.

Двамата се погледнаха. Сърдцето на Иваница биеше силно. Той протегна рѣка.